

Em chưa hiểu hết về anh đâu, con khốn!

“Đồ đĩ...” Tuấn nghiêng rặng, tay run run nắm chặt cái ly trong tay đánh rắc một cái, những mảnh vỡ thủy tinh cắm sâu vào bàn tay, từng giọt máu rơi xuống đất... Nhìn điệu bộ hung dữ của Tuấn như vậy, bà chủ quán nước sợ xanh mặt mà chẳng dám hó hé một câu nào.

Không cảm thấy đau, Tuấn vẫn nhìn chăm chăm vào đôi nam nữ trước cổng khách sạn bên kia đường, và người nữ không ai khác, là Thu... người yêu Tuấn! Cả hai líu ríu cười nói vui vẻ, vội vã quay đầu nhìn quanh, người đàn ông dắt tay Thu đi thẳng vào khách sạn. Thực ra, đã từ lâu rồi Tuấn đã có cảm giác Thu lừa dối mình. Một lần Thu bị hư máy tính, nhờ Tuấn sửa hộ, vậy mà khi sửa Thu lại cứ kè kè ở bên, một hai đôi Tuấn xóa dữ liệu ổ đĩa C đi, đôi khi đọc tin nhắn, Thu lại cứ đưa mắt nhìn sang Tuấn, Thu bận rộn với công việc nhiều hơn, bỏ rơi Tuấn nhiều hơn, đến nỗi đôi lúc Tuấn đã mơ hồ cảm nhận được hình bóng một người khác đàn ông khác bên cạnh Thu. Trong nhiều ngày liền Tuấn âm thầm theo dõi... cho đến ngày hôm nay, thì ra bấy lâu nay Thu vẫn lừa dối Tuấn, cặp kè với một người đàn ông khác.

“Cô ta đi với ai?”, “Sao cô ta phản bội mình?”, “cô ta đã lừa dối mình bao lâu?”, “Sao chỉ mới hồi chiều thôi cô ta còn cười nói với mình rằng hôm nay phải làm việc ca tối? Hờ, “ca tối” của mày đây sao, tao giết...”. Hàng loạt suy nghĩ chạy qua đầu Tuấn khiến hấn như muốn phát điên. Hấn nhìn quanh, tay túm lấy cái chai hùng hổ bước qua bên phía bên kia đường, nhằm thẳng cái khách sạn.

Đi được vài bước, hấn đứng sững lại và cười như mếu... Hết! Hết thật rồi, giờ còn làm gì được nữa đây, níu kéo gì nữa ở đây... Hấn buông cái chai ra, ngồi phịch xuống đường, 2 tay úp lấy mặt khóc nức nở... Máu, nước mắt chẳng chéo trên mặt, đôi mắt hấn lên những đường gân đỏ.

Và ác quỷ đã ra đời từ giây phút đó...

“Anh, tối nay em đi sinh nhật chị bạn trong công ty, mai mình đi chơi bù nhé”

Tuấn cười khẩy, đặt cái điện thoại xuống bàn, mắt chăm chú nhìn vào màn hình máy tính. Làm việc chuyên ngành công nghệ thông tin, không khó để Tuấn dò ra mật khẩu Yahoo! và mail của Thu. Trước mặt Tuấn là nhật kí chat giữa Thu và người đàn ông kia, qua những lời lẽ tâm sự của hai bên, Tuấn xác định người này tên Vũ, trưởng phòng kinh doanh công ty Thu đang làm việc. Hóa ra hai người đã qua lại với nhau hơn 3 tháng qua, Tuấn nhớ lúc đó Thu đang đảm nhận một dự án nên thường xuyên phải ở lại công ty làm đêm, có lẽ Vũ tiếp cận Thu bắt đầu từ lúc đó. Càng đọc Tuấn càng điên người vì những lời lẽ tình cảm mà hai người chat với nhau, mặt Tuấn tái đỏ, nếu không phải điều tra về cuộc tình vụng trộm giữa Vũ và Thu, có lẽ Tuấn đã đập tan cái laptop trong cơn nóng giận.

Dù sao, Tuấn cũng đã thu thập được một số thông tin khá có ích, đó là Vũ và có gia đình và Tuấn cũng cảm nhận được Thu chỉ đang lợi dụng Vũ cho bước đường thẳng tiến của mình.

Nhưng dù là thế cũng không thể tha thứ!

Tự dưng Tuấn lại chảy nước mắt, rất tự nhiên đôi dòng lệ tràn xuống, Tuấn cũng chẳng buồn lau đi, hắn nằm ngả ngửa lên trên thành ghế, ngả đầu về phía sau đóng chặt mắt lại, người nhẹ như bông. Tự nhiên hắn yếu đuối tới lạ lùng, chỉ muốn đến ngay bên Thu mà ôm chặt lấy cô vào lòng, giữ thật chặt để cô hiểu rằng hắn biết hết đấy và hắn sẵn sàng quên hết ngay, chỉ cần cô ở bên hắn và đừng làm hắn tổn thương thêm nữa. Vớ lấy chai rượu, hắn nốc ừng ực mặc cho cổ họng trở nên đắng nghét như muốn cháy bùng lên... hắn sặc, rượu nhớp nháp trên mặt, chảy lênh láng trên sàn nhà, hơi rượu cay cay xộc vào mũi làm hắn như ngừng thở, trong cơn điên loạn hắn rạo rực quyết tâm trả thù, trả thù người con gái hắn yêu thương nhất. Tuấn lấy điện thoại, nhắn tin sang cho Thu:

“Mai anh về quê vài ngày, có việc gấp em ơi”

“Sao tự dưng anh lại về gấp thế, để tối em sang gửi ít quà về cho bố mẹ”

“Không cần đâu em, anh muốn ngủ 1 lúc, sáng mai đi sớm, gặp lại em sau”

“Yesterday was hell but today I'm fine without you, runaway this time without you...” miệng lẩm nhẩm theo một bài hát tiếng Anh, tay lái xe bám

theo chiếc Land Cruise bóng lộn, trông Tuấn không khác lắm một thám tử được các bà các cô thuê để theo dõi các đức ông chồng rùng mợ. 3 ngày bám theo Vũ, lắm lúc nhìn Thu cặp kè bên hăn, lắm lúc Tuấn muốn bước ngay tới mà tổng một đấm vào bộ mặt bẩn thỉu, cái điệu cười nhờn nhờn của Vũ, để nhìn Thu hốt hoảng quỳ xuống mà van xin hăn bỏ qua. Nhưng cũng lắm lúc Tuấn nghĩ đến cảnh Thu trở mặt ngay với hăn, vênh mặt lên mà hỏi ngược rằng “Ừ thì tôi phản bội anh đấy, anh làm gì tôi nào” thì lúc đó Tuấn sẽ xử lý ra sao? Tát một tát vào bộ mặt đáng khinh đó và quay lưng bỏ đi? Không, không thể như vậy, hăn muốn Thu phải trả giá, một cái giá rất đắt vì đôi sừng vô hình mà Thu đã đặt lên đầu hăn. Nhục! Hăn cảm thấy rất nhục, và một thằng đàn ông một khi đã mang nhục thì tất thấy hăn có ý nghĩ trả thù, dù bằng cách hèn hạ nhất.

Dẫu sao, trong cái chuyến làm thám tử không mong muốn này, Tuấn như chai sạn dần, sang đến ngày thứ 4, nhìn Vũ và Thu dặt tay nhau vào khách sạn, hăn chỉ lặng lẽ đốt thuốc, trầm ngâm không nói gì, dường như hăn đang nghĩ ngợi đến điều gì xa xôi lắm. Rồi hăn lên xe, rồ ga đi thẳng.

Tuấn tìm đến nhà Vũ, hăn bấm chuông và một người đàn bà ra mở cửa. Trái ngược với suy nghĩ của Tuấn, vợ Vũ là một người phụ nữ trẻ xinh đẹp, cả 2 đã có một con gái sống tại một ngôi nhà khá bề thế tại phố nhà giàu.

- Anh hỏi ai?

Tuấn nhập vai, không chút dè dặt:

- Chào chị, em là Tuấn làm việc tại công ty ABC chuyên về sửa chữa cài đặt mạng, máy tính. Em phụ trách quanh đây nên đến giới thiệu để khi gia đình mình cần sửa chữa cài đặt gì thì chỉ cần gọi cho em, em sẽ đến tận nhà sửa chữa và công ty bọn em tính công rất rẻ. Nhà mình có dùng máy tính chứ chị?

- Có, nhưng không hư gì cả, không cần sửa.

- Dạ vậy chị cứ cầm danh thiếp của em, nếu cần sửa chữa, cài đặt gì chị cứ gọi điện đến cho em, em tới liền.

- Thôi được rồi, có gì tôi gọi

- Dạ phiền chị cho em biết tên và số điện thoại của chị luôn, để em lưu vào danh mục khách hàng.

- Chú phiền quá, tôi tên Hương, số điện thoại đây, 01668256xxx.

- Dạ em cảm ơn chị nhiều.

Tuấn đã định quay đi, bỗng đâu tự nhiên từ đâu một người đàn ông dáng người cao to trong nhà xồng xộc bước ra, hất hàm hỏi.

- Gì vậy mà?

Tuấn chưa kịp trả lời, Hương đã đáp.

- Người ta đến giới thiệu dịch vụ thôi. Anh vào nhà đi anh em mình nói tiếp chuyện.

Hương đóng cửa lại cùng người đàn ông đi vào nhà, Tuấn chỉ nghe loáng thoáng Hương nói với người đàn ông đó, có vẻ khá thân thuộc: “Em là em nghỉ ngơi bữa giờ rồi, hăn đi suốt ngày, về tới nhà cũng chẳng thèm ngó ngang tới vợ con, không phải hú hí bên ngoài thì là gì, không biết con mắt xanh mỏ đỏ nào....”

Tuấn nhếch mép cười, vậy là đã xong, giờ chỉ còn chờ hạ màn.

Nhưng vẫn còn có một việc Tuấn phải làm.

Đêm, Tuấn ngồi vân vê cái điện thoại, lục tìm danh bạ, Tuấn ngạc nhiên khi vẫn lưu tên Thu trong máy là “Vợ yêu”, hăn ngần ngừ, rồi bấm nút gọi.

Một hồi chuông dài... không ai nhấc máy

Thu đang làm gì? Lại ở bên Vũ sao?

Lại một hồi chuông dài... vô cảm...

Tuấn lại nghĩ đến cảnh Thu và Vũ dắt tay nhau bước vào khách sạn, tự nhiên hăn lại muốn ném thẳng cái điện thoại vào bức tường.

Lại một hồi chuông nữa... Tuấn hít một hơi sâu, hai mắt khẽ nhắm. Mở mắt, rồi hắt khẽ nhún vai.

- Anh!

Hắn mỉm cười, vẫn thói quen cũ của Thu, luôn cố làm hắt giật mình trong mọi tình huống.

- Đang làm gì vậy em

- Em vừa đi tắm. Về quê vui không anh. Sao mấy ngày qua anh chẳng liên lạc gì với em, em nt anh cũng không trả lời.

- À, máy anh hết pin, anh lại quên cầm cục sạc.

- Anh đừng nói dối em, sao em điện thoại máy vẫn đổ chuông? Hay anh lại trốn đi chơi với đứa nào à, em mà biết là không xong đâu nghe.

- Làm gì có em, mấy ngày nay ở quê rồi việc quá, anh chẳng còn tâm trí đâu nữa.

- Chuyện gì mà rồi rắm, anh chỉ khéo viện lý do thôi.

- Anh nói thật, đứa em họ anh uống thuốc ngủ tự tử, may mà cứu kịp. Tội nghiệp con bé, nó bị thằng người yêu phản bội nên nghĩ quẩn – Tuấn chống chế, và tự nhiên hài lòng với lời nói dối của mình, và hắt chờ xem phản ứng của Thu.

- Anh..., thôi đừng nói những chuyện không vui nữa.

- Ủ, nhưng anh thấy dạo này em xa cách quá, em không còn dành nhiều thời gian cho anh nữa.

- Em xin lỗi, công việc của em dạo này bận rộn quá, em đang phụ trách một dự án quan trọng của công ty, lần này em muốn chuyên tâm để làm tốt, thành công thì sau này chỗ đứng trong công ty mới vững chắc được.

- Sự nghiệp quan trọng, nhưng có nhất thiết phải thế không em, hình như từ 2 tuần nay, mỗi ngày em chỉ ghé qua ngó mặt anh lấy một lần. Em có gì giấu

anh sao?

- Anh đừng nói chuyện như vậy nữa, em thấy mệt mỏi lắm. Em cố gắng vì công việc có gì sai, anh không ủng hộ em thì đừng làm em thêm gánh nặng như thế. Sự nghiệp đương nhiên là quan trọng, sống trên đời phải có tiền, càng có nhiều tiền thì càng thoải mái và người ta càng tôn trọng mình, em không cam chịu sống nghèo mãi.

- Nhưng anh vẫn có thể lo cho em?

- Em biết, nhưng bao giờ đây. Lương anh cũng chỉ đủ để anh cà phê, bù khú với bạn bè, nếu mình lấy nhau, rồi có con, làm sao lo lắng đầy đủ cho con được đây anh?

- Anh biết, là tại anh cả - Tuấn như thấy cổ họng mình nghẹn đắng, nước mắt cứ ầng ậc như muốn trào ra.

- Anh... anh sao vậy, em xin lỗi, đáng lẽ em không nên nói vậy. Mà anh nè, bao giờ anh lên đây với em lại vậy.

- Chắc vài ngày nữa em ạ, dưới này vẫn còn nhiều việc quá.

- Vâng, cho em gửi lời hỏi thăm bố mẹ anh nhé. Mà anh biết không, mấy ngày nay....

Tuấn thần thờ, để mặc Thu huyền thuyên đủ thứ chuyện trên điện thoại, hẳn chỉ ậm ừ cho có lệ, thấy Tuấn không hào hứng nói chuyện, Thu cũng chẳng biết nói thêm gì.

Họ gác máy, hai tâm trạng hỗn loạn, hai đôi mắt nhìn về hai hướng, hai trái tim đã không còn chung nhịp đập... Tuấn chậm chậm xóa tên Thu ra khỏi danh bạ máy.

- Chị là chị Hương phải không?

- Vâng, ai vậy?

- Tôi thấy chồng chị đi vào khách sạn XYZ cùng một cô gái, sao chị không đến đó xem thử xem.

- Anh là ai, alô alô... này...

Đầu bên kia đã gác máy...

Tay run run, Hương bấm gọi lại, nhưng thuê bao đã không liên lạc được. Hương lại gọi ngay vào số khác.

- Anh qua nhà em ngay, loạn, loạn thật rồi, Vũ ngoại tình thật rồi, huhu...

Hương buông ống người xuống sàn, chiếc điện thoại rơi xuống bung ra, máy một đường, pin một nẻo.

- Tao thấy nó ra khỏi nhà rồi. Ngồi trên xe thang nào to con lắm, có thêm vài đứa đi theo nữa, trông như du côn.

- Ừ cảm ơn mày, rút đi.

- Mà mày đang làm clgt? Tao đéo hiểu cái cm gì cả.

- Có việc cần phải làm thôi, thế nhé.

Tuấn cúp máy, vậy là Hương đã ra khỏi nhà, Thu và Vũ cũng đã tay trong tay dắt nhau vào khách sạn, mọi việc đã an bài, giờ hắn chỉ cần chờ đợi. Tuấn nhếch mép, khoan khoái nghĩ đến cảnh Thu và Vũ bị bắt tại trận, về dáng vẻ nhục nhã của Thu khi đó. Và đương nhiên, vụ đánh ghen hắn cũng sẽ chìm Thu xuống bùn, hay ít nhất Thu cũng không còn mặt mũi để làm việc cùng công ty với Vũ nữa, hơn ai hết, Tuấn hiểu rõ tính cách Thu, chịu đả kích lớn như vậy sẽ không thể nào đứng dậy nổi. Cứ nghĩ đến cảnh Thu và Vũ khóc lóc quỳ xuống lạy lục, van xin người đàn bà nọ, Tuấn lại cười thích thú. Thu như đang quỳ trước mặt hắn, chịu những cái tát, cái đấm đá của đám người hung tợn, hắn bật cười to hơn, tiếng cười của hắn làm những vị khách trong quán khó chịu, ai cũng nhìn chăm chăm về phía hắn khó hiểu nhưng hắn nào có để ý, nghĩ đến lúc Thu đối diện với hắn, hắn càng cười như điên dại, như thể chưa bao giờ được cười... Nước mắt vẫn rơi đều theo từng tràng cười của hắn, trong cơn điên, hắn vớ lấy điện thoại bấm số, một số điện thoại hắn

không thể nào quên...

Thu lững thững bước từng bước chậm, tâm trạng cô rối bời, ánh mắt cô không dấu được vẻ phiền muộn, đi dạo nhưng lòng không chút thanh thản chỉ muốn tìm một chỗ để nghỉ chân, ngồi xuống ghế đá nhưng lòng bất an khiến cô đứng vụt dậy, lại lững thững cất bước. Hôm nay Tuấn hẹn gặp cô ở đây sau những ngày anh cố tình tránh mặt, mặc cho cô đến tận phòng trọ lẫn công ty anh để tìm, hỏi bạn bè Tuấn cũng không ai biết anh ở đâu. Thu tự hỏi một lúc nữa thôi, đối diện với Tuấn cô phải làm sao? Và tại sao mọi chuyện lại diễn biến kì lạ như vậy... có tiếng chuông tin nhắn, Thu run run mở ra xem, tin nhắn từ một số lạ: “Tạm thời cắt liên lạc, vợ anh làm dữ quá. Đừng tìm anh” – là tin nhắn của Vũ, Thu không để tâm, tâm trí cô như lùi về cái ngày hôm đó...

Ngày hôm đó, Thu và Vũ vừa lên đến phòng khách sạn thì chuông điện thoại đổ vang, là số của Tuấn, hơi ngần ngại nhưng Thu vẫn bắt máy, không để cô kịp cất lời, đầu dây bên kia nói như hét: “Ra khỏi đó ngay, vợ Vũ sắp đến đây rồi”, và cũng bất ngờ như cuộc gọi đến, Tuấn đã cắt máy. Thu như chết đứng, ánh mắt nhìn Vũ trân trân khiến Vũ cũng phát hoảng.

Cả hai vội vã xuống quầy, Vũ ném vội chìa khóa và 2 tờ 500k lên bàn cô lễ tân cùng lời dặn: “Ai hỏi cũng không được nói anh đến đây” rồi kéo tay Thu vội vã chui vào xe, chuồn thẳng. Chạy được một quãng, qua gương chiếu hậu, cả Thu và Vũ đều nhận ra Hương đang hung hăng xộc thẳng vào khách sạn. Vũ như trút được gánh nặng, hắng thở Thu xuống một góc đường, còn Thu như người mất hồn, tóc tai rũ rượi, chỉ lẩm bẩm “Tuấn... Tuấn... biết rồi...”.

- Cô ơi cô.

Thu nhìn xuống, một cô bé đến bên Thu từ bao giờ

- Cô ơi cô, có chú gì đó nhờ con đưa cái này cho cô

- Cô cảm ơn con – Thu mỉm cười nhận lá thư từ con bé – Thế người đưa cho con cái này đâu rồi?

- Chú ấy đi rồi cô ạ.

Thu vội vã nhìn quanh, chạy tới chạy lui quanh những gốc cây tìm Tuấn nhưng tuyệt nhiên không thấy, chạy một hồi đã thấm mệt, cô ngồi xuống và mở bức thư, là nét chữ quen thuộc nhưng dường như vết mực đã nhòe đi vì nước mắt của Tuấn...

Rốt cuộc thì anh cũng không thể làm tổn thương đến em, là tại vì sao, là vì anh còn quá yêu em hay anh chỉ là một thằng đàn ông hèn nhát? Giờ chắc em đang có nhiều câu hỏi muốn hỏi anh, vậy để anh nói cho em biết, mọi việc là do anh sắp đặt hết. Là anh đã theo dõi em và Vũ, và cũng chính anh là người báo cho vợ Vũ biết hai người đã đến khách sạn. Anh làm thế là vì anh hận em lắm, em là một đứa con gái khốn nạn mà anh thấy ghê tởm.

Em nghĩ anh là thằng ngu chỉ biết dán mắt vào màn hình máy tính, để em có thể phản bội anh bất cứ lúc nào em muốn? Em đã phản bội lại tất, anh thật sự muốn biết vì sao em lại làm như vậy. Nhưng để làm gì hả em? cả anh và em đều đã sai lầm mà không cách nào sửa chữa. Anh đã nghĩ là anh sẽ hả hê lắm khi đã dồn em vào chỗ chết, nhưng anh lại không thể xuống tay hạ thủ dù anh muốn em đau đớn hơn thế hàng ngàn lần.

Ừ, em có thể chửi anh, nguyên rửa anh là hèn hạ, không dám đối diện với em mà lại lén lút bày ra trò hề tiện này, tại sao anh lại đối xử tuyệt tình như thế đối với em để rồi lại hèn nhát nường tay? Em có thể cười mà khinh bỉ, anh không quan tâm, tất cả với anh giờ đây đã không còn quan trọng, tất cả, kể cả em. Có bao giờ em tự hỏi anh tại sao anh lại tuyệt tình như thế với em, và giữa những bộ mặt lạnh lùng, hèn hạ và đàn bà đó, em tìm thấy anh ở đâu? Có lẽ em sẽ chẳng thể nào trả lời được, em vẫn chưa hiểu hết về anh đâu, con khốn!

Hãy cứ làm những gì em muốn, anh sẽ đi khỏi cái thành phố chết tiệt đầy ắp những kỉ niệm về em này. Đừng tha thứ cho anh, cũng như anh vĩnh viễn không tha thứ cho em. Kết thúc ở đây thôi em, anh và em sẽ cùng mang cái mặt nạ thơ ngây để lừa ai đó mà ta có tình cảm sau này, chôn giấu tất cả những gì của quá khứ vào một góc ngách khó tìm ra nhất để hai ta không lặp lại thêm bất cứ một lần nào nữa. Em hãy sống một cuộc sống tốt như em hằng mong muốn, nhưng đừng đánh đổi bản thân em và hạnh phúc của những người em yêu thương. Vĩnh biệt!

Đến tận bây giờ Thu vẫn không thể tin vào những gì vừa trải qua. Tay cầm lá

thư của Tuấn mà cô đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần, Thu lững thững đi dạo trong công viên, con đường vắng vẻ sâu hun hút nằm giữa hai hàng cây lúc này đã trơ trọi lá, con đường mà Tuấn đã dẫn cô đi dạo trong buổi hẹn đầu. Thu vừa bước vừa nhắm mắt, cô như cảm thấy bàn tay anh đang nắm chặt tay mình, nụ cười hồn nhiên và giọng nói ấm áp ngày nào của anh vẫn như văng vẳng bên tai cô: “Anh sẽ không bao giờ xa em đâu, ngốc ạ”. Một giọt nước mắt lăn nhẹ trên má Thu...